

Elizabeth Kay

Șapte minciuni

Traducere din limba engleză
de Luminița Gavrilă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/© Sebastian Burziwal/EyeEm

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Vlad Condur

Corectură:
Lorina Chițan
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KAY, ELIZABETH

Șapte minciuni / Elizabeth Kay; trad. din engleză
de Luminița Gavrilă. – București: Editura Trei, 2021

ISBN 978-606-40-0946-3

I. Gavrilă, Luminița (trad.)
821.111

Titlul original: Seven Lies
Autor: Elizabeth Kay

Copyright © Elizabeth Kay 2020

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0946-3

*Pentru Anne și Bob Goudsmit
sau așa cum i-am cunoscut eu întotdeauna,
mama și tata*

Prima minciună

Capitolul 1

— Și așa i-am câștigat inima, a spus el zâmbind.

S-a lăsat pe speteaza scaunului și și-a pus mâinile după cap, umflându-și pieptul. Îngâmfat ca întotdeauna.

S-a uitat la mine, apoi la idiotul care stătea lângă mine, după care s-a întors din nou spre mine. Aștepta reacția noastră. Voia să vadă un zâmbet pe fețele noastre, să simtă admirația noastră, uimirea noastră.

Îl uram. Ura mea era totală, arzătoare, biblică. Uram că repeta această poveste de fiecare dată când veneam la masă, în fiecare vineri seară. Indiferent pe cine aduceam cu mine. Indiferent cu ce dobitoc mă întâlneam pe-atunci.

El spunea de fiecare dată aceeași poveste.

Pentru că, vezi tu, povestea era despre cel mai frumos trofeu al său. Pentru un bărbat precum Charles — care reușise în viață, avea bani, era șarmant —, o femeie frumoasă, inteligentă și cuceritoare ca Marnie era cea mai valoroasă medalie din colecția lui. Și pentru că se hrănea cu respectul și admirația altora — poate și pentru că de la mine nu primea nici una, nici alta — căuta să le obțină de la ceilalți invitați.

Ce-aș fi vrut eu să răspund, dar n-am făcut-o nicio dată, este că inima lui Marnie nu putea fi câștigată ca un

trofeu. O inimă, dacă e să fiu sinceră — și, acum, în sfârșit, m-am hotărât să fiu —, nu poate fi câștigată. Ea poate fi doar dăruită sau primită. Nu poți convinge o inimă, n-o poți seduce, schimba, domoli, fura, împietri sau lua. Și în niciun caz n-o poți câștiga.

— Frișcă? a întrebat Marnie.

Stătea lângă masa din sufragerie, cu o cană albă de ceramică în mână. Avea părul strâns perfect la ceafă, cu niște șuvițe rebele în jurul feței, iar colierul de la gât i se răsucise cu închizătoarea lângă pandantiv, pe piept.

Am scuturat din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Nu tu, a replicat ea zâmbind. Știu că tu nu vrei.

*

Înainte de a începe, aș vrea să-ți spun un lucru. Marnie Gregory este cea mai impresionantă, fascinantă și uluitoare femeie pe care o cunosc. Mi-a fost cea mai bună prietenă de mai bine de optsprezece ani, încă de când ne-am întâlnit în clasa a șasea. Relația noastră este oficial majoră, ca să zic așa: are voie să bea, să se căsătorească, să joace jocuri de noroc.

Era prima zi de școală și stăteam la rând pe un coridor lung și îngust, un șir de copii de unsprezece ani care înaintau încet spre o masă din celălalt capăt al holului. Din loc în loc, se formau mici grupuri care făceau o buclă în rândul ordonat, de câte o persoană, ca șoarecii în pânțele unui șarpe.

Eram neliniștită, conștientă că nu cunoșteam pe nimeni, pregătindu-mă în mintea mea să petrec următoorii zece ani singură. Mă uitam fix la acele mici grupuri și încercam să-mi spun că oricum nu voiam să fac parte din niciunul.

Apoi am înaintat prea repede, prea mult, și am călcat-o pe picior pe fata din fața mea. Ea s-a întors spre mine. M-am panicat. Eram sigură că voi fi umilită, că va țipa la mine, că voi fi înjosită în fața tuturor. Dar frica aceea s-a risipit în clipa când am văzut-o. Știu că sună ridicol, dar Marnie Gregory seamănă cu un soare. Așa mi s-a părut atunci, așa mi se pare și-acum. Pielea ei este uluitor de frumoasă, albă ca porțelanul, colorată doar rareori de obrajii trandafirii — după sport, de exemplu, sau când este peste măsură de mulțumită.

Are părul castaniu-închis, revărsat în bucle de aur roșu, iar ochii de un albastru-pal, aproape alb.

— Îmi pare rău, am spus, făcând un pas înapoi și privindu-mi pantofii noi-nouți.

— Pe mine mă cheamă Marnie, a spus ea. Pe tine?

Această primă întâlnire este emblematică pentru întreaga noastră relație. Marnie este o fire deschisă, prietenoasă și afectuoasă. Are o siguranță de sine impecabilă, nu se teme de nimic și nu se îndoiește niciodată de buna-credință a celui cu care discută. Pe când eu sunt extrem de suspicioasă. Mă tem de o eventuală animozitate și aștept mereu ceea ce știu că se va întâmpla la un moment dat. Mă aștept mereu să fiu ridiculizată. Pe atunci, mă temeam că voi fi judecată pentru coșurile de pe frunte, pentru părul lipsit de strălucire, pentru uniforma care îmi era prea mare. Acum, pentru timbrul vocii mele, pentru tremurul ei, pentru hainele mele — confortabile, dar care rareori îmi vin bine —, părul meu, pantofii mei sport, unghiile mele roase.

Ea este lumina, iar eu sunt întunericul.

Știam asta pe atunci. Acum o știi și tu.

— Numele? a întrebat pe un ton răstit profesoara cu bluză albastră, care stătea la un birou în capătul rândului.

— Marnie Gregory, a spus ea pe un ton ferm și sigur.

— E... F... G... Gregory. Marnie. Tu ești în clasa de-acolo, cea cu C pe ușă. Și tu? a continuat ea. Pe tine cum te cheamă?

— Jane, i-am răspuns.

Profesoara a ridicat privirea de pe foaia de hârtie din fața ei și și-a dat ochii peste cap.

— Oh, scuze, m-am fâstâcit eu. Baxter. Jane Baxter.

A căutat pe listă.

— Du-te cu ea. Acolo. Ușa cu litera C.

Unii ar putea spune că a fost doar o prietenie de conveniență, că aș fi acceptat orice dovadă de bunătate, de afecțiune, de dragoste. Și poate că așa este. Dar, în acest caz, aș putea să-i contrazic spunându-le că soarta ne-a adus împreună, că prietenia noastră era scrisă în stele, pentru că, mai târziu, pe drumul vieții noastre, și Marnie urma să aibă nevoie de mine.

Știu că pare o prostie. Probabil că și este. Dar uneori aș fi gata să jur că asta este adevărul.

*

— Da, te rog, a răspuns Stanley. Eu vreau puțină frișcă.

Stanley avea cu doi ani mai puțin decât mine și era un avocat cu multe diplome. Avea părul blond-deschis, care îi cădea peste ochi, și zâmbea întruna, adesea fără niciun motiv evident. Spre deosebire de alții ca el, știa să vorbească cu femeile. Presupun că asta se datora unei copilării înconjurată de surori. Dar era și incredibil de plictisitor.

Deloc surprinzător, Charles părea să aprecieze compania lui Stanley. Ceea ce făcea ca Stanley să-mi fie și mai puțin simpatic.

Marnie a dat cana cu frișcă mai departe, trăgându-și bluza peste abdomen. Nu voia ca materialul — mătase, cred — să se atingă de buza bolului cu salată de fructe.

— Altceva? a întrebat ea, uitându-se de la Stanley la mine, apoi la Charles.

Charles purta o cămașă cu dungi albastre și albe și își desfăcuse nasturii de sus, lăsând să i se vadă un triunghi de păr întunecat. Privirea ei s-a oprit o clipă acolo. El a scuturat din cap și cravata — lărgită în jurul gâtului — i-a alunecat puțin spre stânga.

— Perfect, a spus Marnie, așezându-se și luând în mână lingurița de desert.

Ca întotdeauna, conversația era dominată de Charles. Stanley reușea să țină pasul și, de câte ori era posibil, intervenea și el, vorbind despre succesele lui, dar eu mă plictiseam, și cred că și Marnie. Amândouă stăteam rezemate de speteaza scaunului, sorbind vinul rămas în pahar, absorbite în conversații imaginare care se desfășurau în mintea noastră.

La zece și jumătate, Marnie s-a ridicat în picioare, așa cum făcea mereu la această oră, și a spus:

— Bine.

— Bine, am repetat, ridicându-mă la rândul meu.

Ea a adunat cele patru castroane de pe masă și le-a stivuit în pliul brațului stâng. Un strop mic de suc roz de zmeură care rămăsese pe unul dintre vase s-a imprimat în albul cămășii ei. Eu am luat bolul de fructe acum gol — îl făcuse chiar Marnie la un curs de olărit cu câțiva ani în urmă — și cana de frișcă, apoi am urmat-o în bucătăria din fundul apartamentului.

Apartamentul acesta — apartamentul lor — reflecta dinamica relației pe care o aveau. Charles plătise un avans considerabil, deoarece el plătea aproape tot, dar Marnie

insistase să-l cumpere. Ea își dăduse seama imediat că apartamentul era făcut pentru ei și nu te va surprinde să afli că Marnie a fost întotdeauna incredibil de convingătoare.

Când s-au mutat în el, era aproape o dărăpănătură: mic, întunecos, murdar și igrasios. Se întindea pe două etaje și arăta înfiorător de neîngrijit. Dar Marnie a fost întotdeauna o vizionară. Ea vede lucruri pe care alții nu le pot vedea. Până și în cele mai întunecate locuri găsește speranță — culmea, chiar și în mine — și e convinsă că va scoate de-acolo ceva extraordinar. Întotdeauna i-am invidiat această încredere în sine. La Marnie, vine dintr-un fel de încăpățănare. Nu se teme de eșec, nu pentru că nu a dat greș niciodată, ci pentru că eșecul a fost întotdeauna doar un ocol, o mică diversiune pe un drum care duce în cele din urmă la succes.

A lucrat neobosit — seara, în weekenduri, folosindu-și tot concediul de odihnă — pentru a construi ceva frumos. Cu mâinile ei mici, a dezlipit tapetul, a șlefuit ușile, a vopsit dulapurile, a curățat covorul, a pus parchetul, a cusut jaluzelele. A făcut tot. Până când camerele au ajuns să degaje aceeași căldură pe care o degajă ea: o încredere liniștită, un sentiment nedefinit, dar recognoscibil, că ești acasă.

Marnie a pus castroanele în mașina de spălat vase, lăsând puțin spațiu între ele.

— Așa se spală mai bine, a spus ea.

— Știu, am răspuns eu.

Repeta asta în fiecare săptămână și eu scoteam același mic mormăit dezaprobat de fiecare dată, pentru că mie mi se părea doar o mare risipă de apă.

— Lucrurile merg bine cu Charles, a spus ea.

Am simțit o furnicătură pe șira spinării și m-am îndreptat de spate, forțându-mă să trag aer în piept.

Nu discutaserăm decât o singură dată despre relația lor și fusese o discuție tensionată, încărcată de istoria lungă și complicată a unei foarte vechi prietenii. De atunci, n-am mai vorbit decât despre lucruri inofensive: planurile lor pentru weekend; casa din afara Londrei pe care visau să și-o cumpere într-o bună zi; mama lui, bolnavă de cancer, care locuia în Scoția și avea să aibă parte de o moarte foarte lentă, dureroasă și în cea mai mare singurătate.

Nu discutaserăm, de exemplu, despre faptul că erau împreună de trei ani și că eu, cu câteva luni în urmă, găsisem întâmplător — și știu că n-ar fi trebuit să caut acolo — un inel de logodnă cu diamante, ascuns în fundul noptierei lui Charles. Nici despre faptul că se îndreptau spre un angajament permanent, chiar și fără acel inel, care îi va lega pe vecie, într-o manieră care pe Marnie și pe mine nu ne legase nici după aproape douăzeci de ani.

Și nu discutaserăm niciodată despre faptul că eu îl uram.

— Da, i-am răspuns, pentru că mi-a fost teamă că o propoziție întreagă, poate chiar un cuvânt din două silabe, va arunca prietenia noastră în aer.

— Nu crezi? a spus ea. Nu crezi că lucrurile merg bine între noi?

Am dat din cap și am turnat restul de frișcă din cană în recipientul de plastic de la supermarket.

— Suntem făcuți unul pentru altul, nu crezi? a întrebat ea.

Am deschis ușa frigiderului, m-am ascuns în spatele ei și, încet, foarte încet, am pus frișca la locul ei pe raftul de sus.

— Jane?

— Da, am răspuns. Cred că da.

A fost prima minciună pe care i-am spus-o lui Marnie.

Mă întreb acum — de fapt, aproape tot timpul: dacă n-aș fi spus atunci această primă minciună, le-aș mai fi înșirat pe urmă pe celelalte? Îmi place să-mi spun că prima a fost cel mai puțin importantă dintre toate. Dar asta, culmea ironiei, este o minciună. Dacă aș fi fost sinceră în acea seară de vineri, poate că totul ar fi fost — sigur ar fi fost — altfel.

Vreau să știi un lucru: am crezut că fac ceea ce trebuie. Vechile prietenii sunt ca o frânghie veche, roasă în unele locuri, îngroșată și noduroasă în altele. M-am temut că acest fir al iubirii noastre este prea subțire, prea uzat pentru a suporta greutatea adevărului meu. Pentru că adevărul — acela că n-am urât pe nimeni așa cum îl uram pe el — ne-ar fi distrus prietenia.

Dacă aș fi fost sinceră — dacă aș fi sacrificat dragostea noastră pentru a lor — probabil că acum Charles ar fi în viață.

A doua minciună

Capitolul 2

Iată, deci, adevărul meu. Nu vreau să par prea patetică, dar cred că meriți să cunoști această poveste. Chiar cred că trebuie să o cunoști. Este povestea ta, așa cum este și a mea.

Charles e mort, da, dar nu asta a fost intenția mea. Pe cuvânt, n-am crezut niciodată că va fi vreodată altceva decât un ghimpe constant și dureros în coasta mea. Era unul dintre acei oameni care te domină, pur și simplu: cu cea mai puternică voce, cu cele mai grandioase gesturi, mai înalt, mai lat în umeri, mai puternic și mai bun decât toți ceilalți. Ai fi zis că era mai mare decât viața, ceea ce acum, desigur, pare puțin ironic. Cu alte cuvinte, simpla lui existență părea o dovadă suficientă că el va exista mereu.

*

În primii ani din viața mea — și presupun că asta este valabil pentru primii ani din viața oricui —, familia a fost cadrul meu de referință. Deciziile importante, cele care îmi defineau existența de zi cu zi — unde locuiam, cu cine îmi petreceam timpul, chiar și cum mă chema —, nu-mi aparțineau mie. Părinții mei erau păpușarii care mă conduceau prin viață.

Dar, mai târziu, era de așteptat ca eu să-mi iau propriile decizii: ce să mă joc, cu cine, unde și când. Familia mea fusese totul pentru mine, până când a devenit doar temelia pe care mi-am construit propria identitate. Era minunat, deși oarecum copleșitor, să descopăr că devenisem o entitate proprie.

Dar am avut noroc. Mi-am găsit o tovarășă de joacă.

Curând, eu și Marnie am devenit nedespărțite. Nu semănăm deloc una cu cealaltă și totuși profesorii ne confundau frecvent. Pentru că eram mereu împreună. Ne așezam una lângă alta la fiecare oră de curs, mergeam împreună de la o sală de clasă la alta și ne duceam acasă cu același autobuz la sfârșitul orelor.

Sper ca într-o bună zi să ai și tu parte de o asemenea prietenie. În adolescență, ne putem atașa de cineva într-atât încât simțim că acea legătură va dura o veșnicie, legați de experiențe noi și de un sentiment de libertate nemaiîntâlnit până atunci. Prima și cea mai bună prietenă de la vârsta de unsprezece ani e ca o magie. Este amețitor să fii atât de indispensabilă cuiva și să ai atâta nevoie de cineva. Este sentimentul acela de a fi interconectate pe toate planurile. Dar aceste legături timpurii nu sunt durabile. Și într-o zi vei decide să te retragi din această prietenie și să te dedici unei povești de dragoste, de exemplu. Te vei desprinde membru cu membru, os cu os, amintire cu amintire, până când vei putea exista independent și vei deveni din nou o singură persoană acolo unde altădată erați două.

Marnie și cu mine eram încă două când ne-am mutat într-un apartament din Vauxhall după absolvirea facultății. Era un apartament modern, într-un imobil nou, construit cu nici zece ani în urmă, înconjurat de alte clădiri asemănătoare cu același tip de apartamente, cu uși identice, din

lemn de pin, ce se deschideau spre coridoare cu mocheta albastră. Avea podeaua acoperită cu linoleum care imita lemnul, mobilă de bucătărie albă și elegantă și pereți de culoarea magnoliei, impersonali. Toate camerele aveau spoturi de lumină încastrate, inclusiv dormitoare, iar baia avea gresie de culoarea piersicii. Părea cumva rece, glacial, și totuși mereu se făcea prea cald. Dar era refugiul nostru, unde ne adăposteam de luminile țipătoare și vacarmul neîncetat ale unui oraș cosmopolit, în care niciuna dintre noi nu se simțea cu adevărat confortabil pe vremea aceea.

Lucrurile erau altfel atunci. Discutam despre agenda noastră zilnică la castronul cu cereale de la micul dejun și ne împărțeam sarcinile de peste zi: de cumpărat șampon, baterii pentru telecomandă, ceva pentru cină. Mergeam împreună până la stația de metrou. Urcam în același vagon. Normal ar fi fost ca eu să urc în celălalt capăt, astfel încât să fiu mai aproape de ieșire când coboram, dar viețile noastre erau atât de strâns împletite, încât părea ridicol să călătorim separat.

Seara fugeam spre casă pentru a umple golurile ce se căscaseră în cursul unei singure zile. Puneam ibricul cu apă la fiert, aprindeam aragazul, râdeam de colegii penibili și ne plângeam de ședințele groaznice. Eram apropiate, modul nostru de coabitare ne unea: împărțeam sticla de lapte din frigider, țineam pantofii la grămadă în spatele ușii de la intrare, cărțile amestecate pe etajere, fotografiile înrămate expuse pe pervazul ferestrei. Eram atât de bine ancorate una în viața celeilalte, încât o fisură, oricât de mică, părea imposibilă.

Aveam puțini bani și puțin timp și totuși, o dată la câteva săptămâni, ne aventuram într-un colț necunoscut al acestei lumi noi, pentru a descoperi un restaurant sau un